

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΣ

Βενιζιλόφρονον ἐπὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ τῆς Πατρῴας ἕως εὐ καὶ ἔξωθεν παιδίων περιοδικῶν στήθημα, ἀληθῆς παροχὸν εἰς τὴν ἰσχυρὰν ἀμύνην πατριῶτα καὶ ἐπὶ τοῦ Ολοκαυτωμένου Πατριωτικοῦ Κωνσταντινουπόλεως, ἕως ἀνάγκη ὁρίσασθαι καὶ ἰσχυρῶτατον εἰς τοὺς πατέρας.

ΣΤΗΝΑΡΩΝΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΟΤΗΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ ἄρα. 50. Ἡμέρας 50. Τμήματος 50. 15.
 ΕΞΟΤΗΡΙΚΟΥ: Ἀγγλικῶν γλώσσα διατρ. 50.—
 Ἀραβικῆς ὁλλόμοι 5.—Ἀγγλικῶν καὶ ὁλλόμοι ἐν γὰρ
 καὶ τῶν ἄλλων ἑσπέρων ὁλλόμοι 10.
 Ἐξομνηστικῶν καὶ Τμήματων ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1878

ΙΑΡΥΤΗΣ—ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' οἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οὐλοῦδητος μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅπου Ἐξομνηστικῶν ἀριθ. 28, παρὰ τὸ Παρθέριον

Περίοδος Β'.—Τόμος 22ος

Ἐν Ἀθήναις, 14 Φεβρουαρίου 1928

Ἔτος 47ον—Ἀριθ. 11

ἹΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΤΟ ΔΕΛΦΙΝΑΚΙ

[Μυθιστόρημα τοῦ Δοκτοῦ DANRIT]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

Ἦταν ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους ποὺ κέρφουν στὸ πεδίο τῆς μάχης σὰν τὰ κοράκια, γιὰ νὰ γδύσουν τὰ πτώματα ἀπ' ὅ,τι πολύτιμο ἔχουν ἀπάνω τους. Μὰ ἤμαστε ἀναγκασμένοι νὰ μὴ κάνουμε θόρυβο, γιὰτὸ ἀφήσαμε τίς δαιγες αὐτῆς τῶν στρατευμάτων νὰ κάνουν τὸ σιχαμένο τους ἔργο.

Περάσαμε πολὺ κοντὰ ἀπ' τίς γερμανικῆς προφυλακῆς, καὶ τότε ἀρχίσαμε καλπασμό.

Μᾶς φώναξαν γερμανικά. Ὑστερα μᾶς πυροβόλησαν δίχως ἀποτέλεσμα. Φτάσαμε λαχανιασμένοι σὲ μιὰ χαραδρούλα, ὅπου κυλοῦσ' ἓνα ρυάκι.

Μετὰ πέντε λεπτά, πάψαμε νὰ τρέχουμε. Εἶχαμε περάσει. Πηγαίναμε τώρα βηματίζοντας, πασπατεύοντας μὲς στὸ σκοτάδι γιὰ νὰ βροῦμε τὸ δρόμο μας. Τέλος ξημέρωσε, κι' αὐτὸ ἦταν γιὰ μᾶς ἀνακούφιση.

Τώρα βλέπαμε καθαρά. Μπρὸς στὰ μάτια μας ἀντικρύσαμε τὸ Ζεβὸν, πολὺ πίσω ἀπ' τὸ Ἰλλύ, ἀρα πολὺ ἔξω ἀπ' τίς γερμανικῆς γραμμῆς.

— Σιωπήκαμε! φώναξα.

Μὰ ὁ Πέτρος, μὲ τὸ συλλογισμένο του ὕφος, μὸς ψύχρανε τὸν ἐνθουσιασμό μου.

— Αὐτὸ θὰ μπορούσαμε νὰ τὸ ποῦμε, μόνο ὅταν θὰ βρεθοῦμε στὸ Βέλγιο... Μερικὰ χιλιόμετρα ἀκόμα, καὶ τότε θὰ πάρομε ἀναπνοή.

Τὰ τελευταία αὐτὰ χιλιόμετρα, δὲν ἔμελλε νὰ τὰ περάσουμε μαζί!

Καθὼς κατεβαίναμε μιὰ χαμηλὴ πλαγιά, ἐν' ἀπόστασμα οὐσσάρων πόδαλ' ἔμπρὸς μας. Πῶς βρέθηκε; Τί γύρευε τόσο

μακριὰ ἀπ' τὸ κέντρο τοῦ στρατοπέδου;

Δὲν τόμαθα ποτέ. Ἵως εἶχε βγεῖ γι' ἀναγνώριση, ἴσως γύριζε ἀπ' τὴν καταδίωξη δικῶν μας, ἴσως ἐκτελοῦσε ὑπηρεσία τοῦ φρουραρχείου. Εἶν' ἀδιάφορο. Τὸ βέβαιο ἦταν πὼς βρισκόταν μπροστὰ μας μ' ἓναν ὑπαξιωματικὸ ἐπὶ κεφαλῆς.

— Ἐμπρός! μοῦ σφύριζε ὁ Πέτρος. Χτύπα τὸ σπηροῦνι καὶ δρόμο!

Κι' ἔβγαλε τὸ σπαθί του.

Ἐκαμα καὶ γὼ τὸ ἴδιο, καὶ κρατῶντας τὴν ξιφολόγη στὸ δεξι, τὸ χαλιγὸ στ' ἀριστερό, ἔτρεχα σὰ σφαῖρα στὸν κατήφορο.

Ἦταν ἓνα κατακόλισμα σὰν παραμῦθι. Ἡ στιγμή τοῦ κινδύνου μ' ἔκανε τυφλό, ἀλλοιῶς ποτέ δὲ θ' ἀποφάσιζα νὰ τρέξω ἔτσι σὲ τέτοιο μέρος. Τ' ἀλόγῳ μου, σὰ νάνοιθε πὼς ἔπρεπε νὰ τρέξει, πηδοῦσε βράχους, κομμένα δέντρα, πετοῦσε σὰν πουλί.

Ὁ Πέτρος ἀρχόταν πίσω μου. Τί θαυμάσιος καθυλλάρης ποῦ εἶναι! Τρέχοντας δλοένα, προσπαθοῦσε νὰ σκορπίση τοὺς γερμανοὺς. Τοὺς τράβηξε ἀριστερά, γιὰ νὰ τοὺς χασομερήσει, κι' ὕστερα μ' ἔφτασε.

— Τρέχα! τρέχα! μοῦ φώναξε. Μὴ φοβάσαι!

Μὰ ἓνα μικρὸ δάσος, ποὺ βρέθηκε μπροστὰ μας, μᾶς ἀνάγκασε νὰ λιγοστῆσουμε τὸ τρέξιμο κι' οἱ οὐσσάροι μᾶς ἔφτασαν.

Ὁ ὑπαξιωματικὸς τρέχει πρῶτος. Βλέπω τὸν Πέτρο νὰ πιάνει τὸ ρεβόλβερ του, νὰ σημαδεύει καὶ νὰ ρίχνει:

Μπάμ! Ἡ σφαῖρα πήρε τ' ἄλογο τοῦ Πρώσσου στὸ λαιμό. Τὸ ζῖφο τρεκλίζει, ἀνασηκώνεται στὰ πσινά του ἀπ' τὸν πόνο καὶ πέφτει.

Οἱ ἄλλοι ὅμως μᾶς πλησιάζουν.

Τί δυστυχία! ὁ ἑάδερφός μου ἀναγκάστηκε, γιὰ νὰ ξεφύγη νὰ στρίψει ἀριστερά.

— Μὴ σὲ νοιάζει γιὰ μένα! μοῦ φωνάζει. Τρέχα δλοένα. ὅς που νὰ σκάση τ' ἀλόγῳ σου.

Ὑστερα μιὰ δενδροσυστάδα τὸν ἐκρυψε ἀπ' τὰ μάτια μου. Δὲν τὸν ἔκαναῖδα ἀπὸ τότε! Μοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ μαντεύσω τί διεύθυνση εἶχε πάρει.

Πίσω μου ἔτρεχαν τρεῖς οὐσσάροι. Τ' ἀλόγῳ τοὺς ἦταν γερά. Τὸ δικό μου ἀρχισε νὰ κουράζεται. Τὸ κακόμοιρο! Τρεῖς μέρες, ἴσως δὲν τοῦχαν βγάλει καθόλου τὴ σέλλα!

Ἐαφνικὰ τὸ ζῖφο μου γλυστρά πᾶνω σ' ἓνα στρώμα ἀπὸ

Ἐτὸ κεφάλι του ἦταν γερμένο στὸν ὄμο τοῦ ὑπαξιωτή του... (Σελ. 73, στ. γ')

πηλό και πέφτει στα γόνατα. Τό τι-
ναγμα με πέταξε στη γη. Σηκώθηκα
την ίδια στιγμή. Ο Θεός με φύλαξε,
δεν είχα χτυπήσει πουθενά!

Τ' αλόγο μου είχε κι' αυτό σηκωθή-
κι' ελεύθερο από κάθε βάρος, είχε φύ-
γει κιόλας σαν άστραπή... Βρισκό-
μου έρημος, με μόνα τὰ δυά μου πό-
δια! Μ' έπιασε μια ξαφνική λύσσα.
Κρόφτηκα σ' ένα πυκνό θαμνόδεντρο,
έβαλα τή λόγχη στο τουρέκι μου, ση-
μάδεψα και πυροβόλησα.

Ο πρώτος ούσάρος κατακύλησε,
μαζί με τ' αλόγο του, στην άβυσσο. Οί
άλλοι φώναζαν κι' έβριζαν με λύσσα.
Έγώ όρμω μέσα στο δάσος και τρέχω
μ' έλα μου τὰ δυνατά μέσα στα πυκνά
δέντρα. Πέρασα διακόσια μέτρα πάνω-
κάτω. Φωνές και άγριες βρισιές έρ-
χόνταν ως τ' αυτιά μου μέσ' απ' τὰ
φυλλώματα.

Κατάλαβα πώς θα συνέχιζαν την κα-
ταδίωξη. Νά περιμένω, ήταν τρέλλα.
Σεκίνησα πάλι σαν τρέλλος και βγήκα
μπρός σε μια καλυβούλα, σκεπασμένη
με χόμα και χορτάρια.

Ένας χωρικός με τή γυναίκα του
και τὸ κοριτσάκι του, πολεμούσε να
φτιάσει ένα πρόχειρο καμίνι για να
βγάλει ξυλοκάρβουνα.

Καθώς με είδαν, σταμάτησαν τή δου-
λειά τους. Ο άντρας, με μια έξυπνη
ματιά που μούρριζε, κατάλαβε τή θέση
μου:

— Σε κυνηγούν; με ρώτησε.
— Ναι! κοντεύουν να με φτάσουν.
Είναι τώρα μέσ στο δάσος.
— Α, τὰ παλιόσκυλα!
Σκέφτηκε μια στιγμή και πήρε τήν
άπόφασή του.

— Χώσου εδῶ-μέσα! μου είπε.
Έγώ κοίταξα τὸ καλύδι ἀπορώντας.
— Έμπα και μήν τὸ κοιτάς! Τὸς
ἀκούω πὸς ζυγώνουν. Κάμε γρήγορα!
Υπάκουσα και μπήκα. Χαπλώθηκα
με τή ράχη. Ο χωρικός κι' οί δικοί
του με επέκασαν με πελεκουδία. Από
πάνω έβαλαν κλαδάκια. Ημουν θαμ-
μένος κάτω απ' τὰ ξύλα!

Ο καρβουνάρης έσκυψε πάνω μου
και μὸς σφύριξε στ' αὐτί:

— Πρόσεξε καλά, για τὸ Θεό! Μή σα-
λέψεις διόλου! Θά μὰς τουρκεύσουν
και τὸς τέσσερις!

Δέν ημουν σε ἀναπαυτική στάση,
αὐτή εἶν' ἡ ἀλήθεια. Τὰ ξύλα μου πιέ-
ζανε τήν κοιλιά και τὸ στήθος και μὸς-
κοβαν τήν ἀναπνοή. Μά ὡς τόσο δέν
είχα φόβο να σκάσω.

Πὸς και, ὁ χωρικός δούλευε κι' ἔδινε
ὀδηγίες στη γυναίκα του και στο μικρό
του. Η φωνή του ἔτρεμε λιγάκι. Και
με τὸ δίκιο του' τή στιγμή εκείνη, ὁ
ἀγαθὸς χωριάτης ήταν ένας σωστός
ἥρῃς!

Μά ἡ κρίσιμη στιγμή ἔφτασε.

Οί ούσάρροι είχαν βγει μπρός στην
καλυβούλα.

— Δέ μου λές, μπάρμπα! Έκανε σὲ
τέλεια γαλλική, μιὰ σκληρή φωνή
που ἔδειχνε ἀνθρώπο μορφωμένο, ἀξιο-
ματικό. Πέρασ' ένας Γάλλος στρατιώ-
της ἀπὸ δῶ. Τὸν είδες; Πὸς τράβηξε;
Ο χωρικός ἔπαιξε ὑπέροχα τὸ ρόλο
του. Μὲ τήν ἔμφυτη χωριάτικη πονη-
ριά του, πῆρ' ένα υφος ἀτάραχο και
σοβαρό κι' ἀπάντησε ἤσυχα ἤσυχα:

— Μὸς φαίνεται... ναί, βέβαια, κύ-
ριε ἀξιωματικέ, πέρασε... Έμεις δου-
λεύαμε, ἔχουμε μιὰ βιαστική παραγ-
γελία. Δέν προφτάσαμε να ἴδουμε, κύ-
ριε ἀξιωματικέ. Έμεις εἴμαστε φτωχοί
ἀνθρώποι, ξέρετε...

— Ἄσε τίς φλυαρίες, μπάρμπα, τὸν
ἔκοψε ὁ ἀξιωματικός. Πὸς τράβηξε;
— Τί να σὰς πῶ, κύριε! Έτρεχε σὰ
σφαίρα! Δέν τὸν είδατε και σεις; Τί
να σὰς πῶ! Έμεις εἴμαστε φτωχοί
ἀνθρώποι, ξέρετε, και κοιτάμε τή δου-
λειά μας.

— Ντέρ Τύφελ! (1) Θά μιλήσεις
καθαρὰ; Πὸς τράβηξε;
— Δέν ξέρω, δέν ξέρω, κύριε ἀξιο-
ματικέ. Θαρρῶ πὸς τράβηξε ἀπὸ δῶ,
στο δρόμο που βγάζει ἀνάμεσα Μπα-
ζέγγ και Ντουζό.

— Δές ἀλήθεια; Δέν τὸν ἔκρυφες;
— Νά τὸν κρύψω! Χριστός και Πα-
ναγιά! Και πὸς, κύριε ἀξιωματικέ;
Αὐτὸς δέν εἶνε δικές μας δουλειές.
Έμεις εἴμαστε φτωχοί, δουλεύουμε για
τὸ ψωμί...

— Τί βῶδι! μουμύρισε ὁ Πρώσος.
Τουμναν ἀκόμα μερικές ἀμφιβολίες.
Πλησίασε τήν καλύβη, τήν κοίταξε προ-
σεχτικά, τή γυρόφερνε. Κρύος ἰδρώ-
τας με είχε μουσκέψει...

Τέλος, ἀποφάσισαν να φύγουν!..
"Οχι για να με κυνηγήσουν! Γύρισαν
ἀδοξα πίσω.

— Ἄσ' τον να χαθῆ! εἶπε ὁ ξένο-
ματικός (γερμανικὴ αὐτὴ τή φορά.)
στος στρατιώτες του. Έγώ ἤθελα να
πίσω τὸν ἀξιωματικό. Για ἕνα στρα-
τιώτη δέν ἀξίζει να χαλάμε και πολὺ
τὴν ἡσυχία μας.

— Δίκιο ἔχετε, κύριε ὑπολοχαγέ!
— Τὸν ἄλλον, ἀν τὸν ἔπιανα — ἂ,
θά μου τήν πλήρωσε ἀκριβὰ τήν πιστο-
λιά που μούρριξε. Ἄλλὰ μὸς τῶσκασε!
Θά βγῆ, φαίνεται, στο Βέλγιο.

Ύστερα οί φωνές έγιναν λιγότερο
καθαρές, μάκρυναν κι' ἔσβυσαν ἐπιτέ-
λους. Οί Γερμανοί βρισκόνταν πιά μα-
κριά μας.

Τότε ὁ καρβουνάρης, κάνοντας πάντα
πὸς τακτοποιεῖ τήν ξυλεία του, ἔσκυ-
ψε ἀπάνω μου κι' ἄρχισε να με ξαλα-
φρώνει.

— Οὐψ! ἔκανα. Πήγαινα να σκάσω!

(1) Γερμανικὸ ἐπιφώνημα: «Νά πῆρῶ ὁ
θεός!»

Και δέν ἔλεγα φέμματα. Ο ἰδρώτας
μ' ἔλουζε. Μά ὁ χωρικός δέ μάφισε
να σαλέψω.

— Στάσου μια στιγμή! μου εἶπε.
"Εστεῖλα τὸ μικρὸ να ἴδῃ ἂν βρίσκονται
μακριά.

Τέλος, μετὰ ἕνα τέταρτο ημουν ὀ-
ρθός. Δέν είχα λόγια να εὐχαριστήσω
τὸν ἀγαθὸ καρβουνάρη.

— Δέν ἀξίζει τὸν κόπο! μου εἶπε αὐ-
τός. Τὸς στρατιώτες πρέπει να τὸς
βοηθᾶμε σ' εἶτι μπορούμε. "Ημουν
κι' ἐγὼ στρατιώτης στην ἔκστρατεία
τοῦ Μεξικού.

Με κοίταξε μια στιγμή κι' ἐξακολού-
θησε:

— Ξέρετε τί συλλογίζομαι; Μά τὰ
στρατιωτικά δέ θά ξεφύγετε ἀπ' τὰ
νόχια τους. Αὐτοί εἶναι σωστὴ θάλασσα,
γέμισε ὁ τόπος ἀπὸ δαύτους. Θά
σὰς πιάσουν παρακάτω.

Μὸς ἤρθε τότε ἡ ἰδέα να προμηθευ-
τῶ μιὰ πολιτικὴ φορεσιά. Στὴ ζώνη
μου είχα πάνω-κάτω τετρακόσια φράγ-
κα. Η γυναίκα είχε τήν καλοσύνη
να πᾶει στη γειτονική κωμόπολη να
μὸς ἀγοράσει εἶτι χρειαζόταν.

Σὲ μιὰν ὥρα, μούφερε ἕνα κοστούμι
ἀπὸ κασταγὸ βελούδο ριγέ κι' ἕνα μα-
λακὸ καπέλο. Τὰ φόρεσα ἀμέσως.

Μά τὰ στρατιωτικά τί θά ἔκανα;
Ο καρβουνάρης μὸς πρότεινε να τὰ
κᾶψω. Αὐτὸ δέν τῶθελε ἡ καρδιά μου.
Τὰ είχα κιόλας ἀγαπήσει. Ἄλλωστε,
πὸς θάκαιγα τὰ ἔπλα μου; Κατάφερα
λοιπὸν τὸ χωρικό να τὰ χῶση στη
γῆ, σ' ἕνα ὄρισμένο μέρος, κοντὰ στη
στήλη πουδειχνε τὰ χιλιόμετρα στο
δρόμο τοῦ δάσους. "Ετσι, θά μπορούσα,
ἀν τύχαιν' εὐκαιρία, να τὰ ξαναπάρω.

— Καταλαβαίνω! εἶπε γελώντας ὁ
ἀγαθὸς ἀνθρώπος. "Εχουν κι' αὐτὰ τὸν
πόνο τους.

(Ἀκολουθεῖ)

ΜΟΥΣΙΚΗ

Τῆς Ἀρμονίας τὸ μῆλημα
Στοῦ Φλοίσβου τὸ Ἄκρογιάλι,
Τὸ πὸς γλυκὸ μας φίλημα
Στάγγελλικά τὴ κάλλη
Τοῦ δλόχηρου παιδιοῦ

Τῆς Ἀνοῆς τὸ πρόθυμο
Μέσ' ἀπ' τὸ Τέμπη ἀγέρι,
Πῆρῶ πῆρ' ἀπ' τὸ λιπόθυμο
Χιονάκι ἡ Ἀδύη τὸ φέρι
Πρὸς τᾶνθη τοῦ κλαδιοῦ

Τὸ πὸς κρυφὸ καλάθημα
Πὸς ζευγαρώνει ὁ Στίχος
Στοῦ λουλουδοῦ τὸ δ ἄδημα
Μόλις τοῦ Πόνου ὁ ἦχος
Φερῶσει ἀπ' τήν καρδιά!

Και ἀκόμη ἐκεῖ τᾶν γῶργισσι
Πὸς ὁ Νοῆς δέν τᾶχει φτίσει,
Μόρια ἀθανάτια ἀχώρισια,
Τῆ Μουσικῆ ἔχουν πλάσει
Τῆς Γῆς Καλοκυρά.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΤΙΑΛΙΤΗΣ

ΤΟ ΔΑΧΤΥΛΙΔΙ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ
(Ἀπό τὴν ἰνδουκὴ παραμύθι)
[Συνέχεια και τέλος: 28 σελ. 75.]

Στὸ χέρι φοροῦσ' ἕνα ὄμορφο δαχτυ-
λίδι, μὰ τὸ χρυσάφι του και τὰ διαμάν-
τιζ του ήταν θαλωμένα ἀπ' τὰ δάκρυα
πουσταζαν ἀπάνω του.

Τὴν είδαν τόσο λυπημένη, που δέ
σκέφτηκαν να τή ρωτήσουν. Μόνον ἕνας
γέρος αὐλικός, πούχε χάσει ελα τὰ
παιδιά του κι' ήταν τώρα ἔρημος στὸν
κόσμο, τή συμπόνεσε και τῆς εἶπε:

— Μή χύνεις τόσα δάκρυα, κυρία. Ο
Κύριος εἶναι μεγάλος. Μπορεῖ να τὸ
γλυτώσει τὸ παιδί σου.

— Ἄχ, ἔκαμε ἡ μητέρα. Ο γιατρός
μαῦπε εἶτι ἀγερνός που θά βγει, ἡ
θά τὸ σώσει ἡ θά τὸ πεθάνει. Δέ θάν-
θῆξω να ζῆτω ὡς ἐκείνη τή φοβερὴ
στιγμή...

Ένας ἄλλος αὐλικός τή ρώτησε:

— Ἄν τὸ λαμπρὸ ἄστρο τοῦ φέρει
τὴν ὑγεία, θάσαι τότε' εὐτυχημένη;

— Α, πολὺ! Πιὲ εὐτυχημένη ἀπ' ὅ-
λον τὸν κόσμο!

— Τότε, μή μὰς ξεχάσεις! Ἔλα στο
παλάτι και φέρε τὸ δαχτυλίδι σου στο
βασιλιά. Θά τὸν σώσεις.

Και καθὼς ἔδραναν, πρόσθεσε, κου-
νώντας με λύπη τὸ κεφάλι:

— Ἄν θᾶναι ὡς τότε ζωντανός...

Η νόχια προχωροῦσε, τὸ χιόνι πύ-
κωνε κι' ἕνας ἤσυχος ἀέρας ἔκανε τὰ
κατάλευκα ἀνάκκια να στριφογυρίζουν
σὲ γρήγορους στρόβιλους, μέσα στο
σκοτάδι που σκέπαζε τίς στέγες τῶν
σπιτιῶν. Οί ἀπεσταλμένοι τριγυροῦσαν
σαν ἀνήσυχοι ἦσκοι σ' ὅλη τήν πολι-
τεία, ὡς τίς πιδ ἀπόμερες γωνίες τῆς.

Δέν ἔμεινε πέρα που να μὴ χτυπή-
σουν. Οί ἀνθρώποι τοῦ βασιλιά βρήκαν
κι' ἀνθρώπους που καθόνταν χαρούμε-
νοι γύρω στη φωτιά, ὅπου ἀχνίζε τὸ
τσάι και που εὐχαριστοῦσαν τὸ Θεὸ για
τὴν ταπεινὴ αὐτὴ κι' ἀθρόυθη εὐτυχία
τους. Αὐτοί ήταν εὐτυχημένοι. Μά ἡ
καλυβούλα τους ήταν τόσο χαμηλὴ και
φτωχική, τὰ ρούχα τους τόσο παλιά
και τὰ χέρια τους τόσο σκληρὰ ἀπ' τή
δουλειά, ὡστε οί ἀποσταλμένοι μήτε
τὸ σκέφτηκαν να τὸς ζητήσουν δαχτυ-
λίδι. Οί φτωχοί κι' εὐτυχημένοι ἄν-
θρώποι θά γελοῦσαν, ἀκούγοντας να
τοῦς γυρεύουν ἕνα τόσο πολυτίμο και
περιττὸ πρᾶγμα!

Πολλές φορές οί αὐλικοί βγήκαν
ἀπελπισμένοι ἀπὸ φτωχικά σπιτάκια.
"Ἄφταν πίσω τους μιὰν ὥραλα εἰκόνα
εὐτυχίας, κι' ὅμως δέ μπορούσαν να
φέρουν στο βασιλιά τους ἐκεῖνο που
θά τοῦζωζε τή ζωή.

— Τί περιεργοί ἔλεγαν μεταξύ τους.
Κανείς εὐτυχημένος δέ φορεῖ δαχτυ-
λίδι και κανείς πάλι ἀπ' αὐτοῦς που
φοροῦν δαχτυλίδι, δέν εἶναι εὐτυχημέ-

νος. Τόσα δαχτυλίδια, τόσοι εὐτυχημέ-
νοι, κι' ὅμως ὁ βασιλιάς μας θά πεθάν-
νει!

Τὸ χιόνι λιγότευσε. Τὸ σκοτάδι
ἀραίωσε κι' οί πρώτες ἀχτίνες τῆς χα-
ραυγῆς γλυστοῦσαν πάνω στο κατά-
στρο χαλί που με χλίλιες πτυχῆς είχε
ἀπλωθεῖ στη λευκὴ πολιτεία.

Τότε οί παλατιανοί ἔστειλαν τοῦς
σαλπιχτές να διαλαλήσουν, εἶτι τοῦ
βασιλιά ἡ ζωὴ κρέμεται ἀπὸνα δαχτυ-
λίδι, που να τὸ φορεῖ ἕνας ἀνθρώπος
εὐτυχημένος.

Κι' οί σαλπιχτές στάθηκαν σ' ἔλα
τὰ σταυροδρόμια και σ' ἔλες τίς πλα-
τείες, βγήκαν ὡς τ' ἀκρινὰ σπιτάκια
και τὰ μοναστήρια και, προτεινοντας
τίς μακρὺς και λεπτές σάλπιγγες, μή-
νησαν σ' ἔλους τοῦς κατοίκους εἶτι ὁ
βασιλιάς ήταν ἐτοιμοθάνατος κι' εἶτι
μόνο ἕνας εὐτυχημένος που φοροῦσε
δαχτυλίδι μπορούσε να τὸν σώσει.

Τὰ σαλπισομάτα πέταξαν και χάθη-
κον στα σιωπηλὰ σταυροδρόμια, σίς
παγερές πλατείες και σίς κατάλευκες
ἐξοχές' μὰ κανείς εὐτυχημένος δέν πα-
ρουσιάζτηκε να χάρῃσει τὸ δαχτυλίδι
του στο βασιλιά.

Ήταν πιά ἡ ἀπελπίσια. Ο βασιλιάς
ἔλυωνε σιγά-σιγά ἀπ' τήν ἀγωνία.
"Ὅσο κι' ἂν ήταν σκληρὸ, ἔπρεπε να
τοῦ τὸ ποῦνε: "Ηταν ἀδύνατο να βρεθῆ
κεῖνο που ζητοῦσε. Ο θάνατος που
ἔσπεκε ὀπομονητικός πλάι στο προσκέ-
φαλό του, ήταν μοιραῖο να σκύψει και
με τὰ ψυχρὰ δάχτυλά του να τοῦ σφα-
λίσει τὰ μαραμένα νεανικά του βλέ-
φαρα.

Φώναξαν ἔξω τοῦς σοφοῦς να τοῦς
ποῦνε τὸ ἀποτέλεσμα. Ένας ἀπ' αὐ-
τούς, ὁ πιδ γέρος κι' ὁ πιδ σοφός,
ἀνάλαβε να τὸ πει στὸν βασιλιά. "Ολοι
μαζεύτηκαν ἔξω ἀπ' τὸ δωμάτιο τοῦ
ἀρρώστου, προσμένοντας με ἀγωνία
τὴν εἰδηση πουμέλλε να κυκλοφο-
ρήσει.

Ο σοφὸς πλησίασε τὸ κρεβάτι κι'
ἐτοιμάστηκε να μιλήσει. Ο ἄρρωστος
στήλωσε πάνω του τὰ μισοσβυσμένα
του μάτια και πρίμνε με χέλη μι
σανοιγμένα ἀπ' τήν ἀγωνία. Ο γέρος
νόμισε πὸς είχε μπροστά του ἕνα τόσο
δὲ γυαλένιο πραιμυτάκι και πὸς μόλις
τ' ἀγγίξε ἴσα-ἴσα με τὸ δάχτυλό του,
θά σφριαζόταν χάμω σὲ χλίλια θρό-
ψλα. Δίστασε να δώσει τὸ τελειωτικό
χτύπημα στην ἀδύνατη ἐκείνη ὑπαρξή,
που ήταν ἐτοιμὴ να σβύσει.

Κι' ὅμως δέ μπορούσε να γίνει ἄλ-
λοῦς. Ο ἄρρωστος ἄρχισε ν' ἀνχ-
σαίνει βαρεῖα και στενόχωρα ἀπ' τήν
ἀγωνία. "Ετσι ἡ ἔτσι, θάρχόταν τὸ τέ-
λος. Πῆρε τήν ἀπόφαση.—Κανείς εὐ-
τυχημένος, εἶπε, δέ φορεῖ δαχτυλίδι
και κανείς ἀπ' ὅσους φοροῦν δαχτυλίδι

δέν εἶν' εὐτυχημένος. Αὐτὸ που ζη-
τᾶτε δέ βρέθηκε πουθενά. Σ' ὅλη τήν
πολιτεία και στα περίχωρα, δέν ἔμεινε
σπίτι που να μὴν τὸ ρωτήσαμε.

Ο ἄρρωστος βασιλιάς ἔρριξε στο
γέρο σοφὸ μιὰ ἀδύνατη ματιά, γεμάτη
πόνο. Τὸ πρόσωπό του πῆρε τή χλω-
μάδα τοῦ κεριοῦ. ἔρριξε γύρω τὰ γα-
λανὰ, τὰ νεανικά του μάτια πουσδυ-
ναν πρόωρα, σὰ νᾶθελε να βεβαιωθῆ
πὸς τίποτ' ἄλλο πιά δέν ἀπομένει,
πὸς ἡ καταδίκη ήταν ὀριστική, πὸς
ἔπρεπε να πεθάνει. Κι' οί τελευταῖοι
παλμοί τῆς ζωῆς πετοῦσαν ἀπὸ τ' ἄτο-
νο κι' ἀδυνατισμένο κορμί του.

Γύρω ήταν νεκρική σιγή... Ἄπ' τὰ
πολύερα μάτια τοῦ γέρου σοφοῦ, πρό-
βαλαν δυὸ δάκρυα και χάθηκαν κρυφὰ
και σιωπηλὰ στα μικρὰ κατάλευκά
του γένεα.

Οί φρουροί είχαν ἀφίσει τίς κολόν-
νες τους, οί σκάλες είχαν μείνει δίχως
φύλακες, οί πόλες δίχως θυρωροῦς.
"Ολοι ήταν ἀπ' ἔξω και περιμέναν, δι-
χως να βγάζουν μιλιὰ...

Ἐκφνικά, ἔξω ἔγινε μιὰ ταραχὴ.
Μιὰ γυναίκα φωνὴ ἀκούστηκε, που
πλησίαζε ὀλοένα, ὡς που ἔφτασε στην
πύρτα τοῦ βασιλιά.

Ήταν μιὰ γυναίκα, ἡ γυναίκα που
τήν είχαν βρεῖ γονατισμένη πλάι στο
πλοῦσιο κρεβάτι τοῦ ἄρρωστου παι-
διοῦ τῆς. Εἶχε βρεῖ ἐλεύθερη τήν πόλη,
είχε περάσει μέσ' ἀπ' τοῦς ἔρημους
διαδρόμους και τίς σιωπηλές στοές και
φώναζε:

— Ἀφίστε με να μπῶ! Νά φορέσω
τὸ δαχτυλίδι μου στο βασιλιά! Εἴμ'
εὐτυχημένη! Τὸ παιδί μου γλύτωσε!

"Ολοι παραμέρισαν ἀμέσως κι' ἐκείνη
δρμησε, ἀχτινοβολώντας ἀπὸ εὐτυχία,
στο δωμάτιο τοῦ ἀρρώστου, και κρα-
τώντας στο χέρι τῆς ἕνα πολυτίμο δα-
χτυλίδι. Ἐτρεξε πλάι στο βασιλικὸ κρεβ-
βάτι, ἔπιασε τὸ ἰσχνὸ χέρι τοῦ βασιλιά
και μ' εὐκολία τοῦ πέρασε τὸ δαχτυλίδι
τῆς.

Μά πρίν ἀκόμη τ' ἀφίσει, ἐνοιωσε
ἔκφνικά πὸς τὸ χέρι είχε κρυώσει μέσα
στην παλάμη τῆς. Κοίταξε με ἀνατρι-
χλα τὸ πρόσωπο τοῦ ἀρρώστου. Τὰ
γαλανὰ του μάτια, ἀκίνητα, γυάλινα,
κοιτοῦσαν στο κενό...

Ήταν ἀργὰ πιά. Ο βασιλιάς είχε
πεθάνει.

Τὴν ἐπομένη, μπροστὰ στο παλάτι,
ὁ βασιλιάς εἶναι ἐκπλωμένος μέσ στη
χρυσοστόλιστη κάσα του κι' ὁ λαδὸς
του πρῶν και προσκυνᾷ τὸ λείψανό
του. Κι' ἕνας-ἕνας περὶ διαβαίνει, κα-
θὼς κοιτάζει τὰ σταυρωμένα του χέρια,
ἀντικρῶζει μέσ' στο κέρτινο δάχτυλό
του ἕνα δαχτυλίδι. Εἶναι τὸ δαχτυλίδι
που ζητοῦσε, τὸ δαχτυλίδι τῆς εὐτυχίας,
και κανείς ἀπ' ὅσους φοροῦν δαχτυλίδι

ΜΙΚ. Α. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑ ΓΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΗ Η ΜΗΤΕΡΑ ΤΟΥ "ΜΙΚΡΟΥ ΛΟΡΔΟΥ,"

Αγαπητοί μου,

ΣΟΙ από σάς έχουν στην οικογενειακή τους βιβλιοθήκη παλιούς τόμους Διαπλάσεως, είμαι βέβαιος πως θάγαπούν ξεχωριστά και θα φυλάνε σαν τὰ μάτια τους τον 21ο και 22ο (1892) όπου δημοσιεύθηκε ο «Μικρός Λόρδος».

Η επιτυχία του παιδικού αυτού μυθιστορήματος ήταν τότε καταπληκτική. Κι' ό-χι μόνο εδώ, αλλά σ' όλον τον κόσμο, μπορώ να πω, όπου ακόμα εξακολου-θού να ανατυπώνεται και να διαβάζεται με απληστία σαν χθεσινό. Είν' αληθινά έν' από τὰ ωραιότερα έργα που έχουν γραφεί για παιδιά, μα και για μεγά-λους. Περιέργο, νόστιμο, τρυφερό, συ-γκινητικό, μόρφωτικό, παιδαγωγικότατο. Και πολύ καλλιτεχνικά γραμμένο, λο-γοτέχνημα σωστό. Μένει ανεξάλειπτη για πάντα η έντύπωση που αφήνει στον οποιοδήποτε αναγνώστη. Έγώ άξαφνα διάβασα τὸ «Μικρὸ Λόρδο» μεγάλος, — τότε ίσα-ίσα που θὰ τὸν μεταφράζα για τὴ Διάπλωση. Κι' όμως με κατα-γοήτευσε, με συγκίνησε βαθιά, μ' έκα-με να κλάψω σαν παιδί. Κι' ακόμα, ύστερ' από τόσα χρόνια, θυμοῦμαι τὴν υπόθεσή του μ' όλες τις λεπτομέρειες.

Θὰ δώσω εδῶ μιὰ περίληψη για τους δὲν διάβασαν ποτὲ αὐτὸ τὸ μικρὸ ἀριστούργημα: "Ένας γιός του δούκα του Δόρινκουρ, ο άξιωματικός Έρρολ, άγάπησε και παντρεύτηκε, χωρίς τὴν άδεια του πατέρα του, μιὰ νέα, όμορφη και καλὴ Ἀμερικανίδα. Ἀπ' αὐτὸ τὸ γάμο γεννήθηκε έν' άγοράκι, ο Σέδρικ Έρρολ. Ὁ γέρος όμως, στήν Ἀγγλία, δὲ θέλησε ποτὲ νὰ συμπληρωθῆ με τὸ γιό του, οὔτε νὰ ἰδῆ στὰ μάτια του τὴ νύφη του και τὸν μισο-Ἀμερικάνο έγγονό του που εξακολουθοῦσαν νὰ ζοῦν στή Νέα Ὑόρκη.

Λίγα χρόνια μετά τὸ γάμο του, ο άξιω-ματικός Έρρολ πέθανε κι' ἡ νέα χήρα άφοσιώθηκε όλη στήν άνατροφή του μικροῦ της Σέδρικ, που ήταν πιά ἡ μοναχὴ της συντροφιά και παρηγορία. Ἀδύνατο νὰ φαντασθῆ κανεὶς πόσο ἡ μητέρα αὐτὴ ἐλάτρευε τὸ άγοράκι της, αλλά και πόσο τὸ άγοράκι αὐτὸ ἐλά-τρευε τὴ μητέρα του! Κι' ἦταν ένα χαριτωμένο παιδί ο μικρός Σέδρικ, όμορφο, γερό, γενναίο, εύαίσθητο, τρυ-φερό, έξυπνο, αλλά και μ' όλη τὴν άγγελικὴ άθωότητά και τὴ συγκινη-τικὴ ἀφέλειά της ηλικίας του.

Τὸν άγαποῦσαν όλοι, και μάλιστα ο άπλοϊκός κ. Χόμπς, ο γείτονας του

έδωδιμοπόλης, που τὸν κρατοῦσε συχνά στο μάγαζι του για νὰ του λῆ ἱστο-ρίες και νὰ του βρίζη, σαν Ἀμερικα-νός δημοκράτης που ἦταν, όλους τούς λόρδους, τούς δούκας και τούς πατρι-κίους τῆς Ἀγγλίας, «αὐτοῦς τούς μα-σκαράδες, τούς κακοῦργους», χωρίς νὰ φαντάζεται βέβαια, — γιατί κανεὶς στή Νέα Ὑόρκη δὲν ἤξερε τὴν ἱστορία του, οὔτε ο ἴδιος ο Σέδρικ, — πῶς κι' ο άγαπημένος του μικρός φίλος ἦταν άπόγονος ενός άπ' αὐτούς, και πῶς μιὰ μέρα θὰ πήγαινε νὰ τὸν διαδεχθῆ... Στανός επίσης φίλος του Σέδρικ ἦταν κι' ένας... λούστρος, σχεδόν τῆς ἡλι-κίας του, ο καλός Δίκ, που παίζει σπουδαίό ρόλο στήν ἱστορία.

Συνέβη λοιπόν νὰ πεθάνη άτεκνος κι' ο πρωτότοκος γιός του δούκα του Δόρινκουρ, ο λόρδος Fauntleroy, που κατά τὰγγλικὰ νόμιμα θὰ κληρονο-μοῦσε τὸν τίτλο, τὰ προνόμια και τὴν περιουσία τῆς μεγάλης οικογένειας. Καὶ ξαφνικά, μόνος κληρονόμος βρέ-θηκε ο γιός του άξιωματικού Έρρολ, ο Σέδρικ, ο μισο-Ἀμερικάνος, ο φίλος του κ. Χόμπς και του Δίκ. Κι' ο πάπ-πος του, θέλοντας και μή, έστειλε στή Νέα Ὑόρκη νὰ τὸν πάρη κοντά του στήν Ἀγγλία. "Ε, μπορείτε πιά νὰ φαντασθῆτε τὴν έκπληξη, — μα και τὴ λύπη, — τοῦ έδωδιμοπόλη, όταν έμαθε πῶς ο μικρός του φίλος έφυγε για τὴν Ἀγγλία, νὰ γίνη και άμέσως λόρ-δος Fauntleroy και, μετά τὸ θάνατο του πάππου, δούκας του Δόρινκουρ, — μασκαράς και κακοῦργος!

Ἀπὸ δὴ άρχίζει τὸραιότερο μέρος τῆς ἱστορίας. Ὁ δούκας του Δόρινκουρ, ο πάππος, είν' ένας γέρος άρθρικός, μισάνθρωπος, παράξενος, σκληρός, έγωιστής. Στὸν πόργο του τὸν τρέμουν όλοι. Ὁ μικρός όμως Σέδρικ, με τὴν όραία του όψη, τὴν άθωότητά του, τὴν άνυποψία του, τὴν ἀφέλειά του και τὴν καλοσύνη του, τὸν δαμάζει. Τὸν κάνει νὰ συμπληρωθῆ και με τὴ νύφη του τοῦ κουδαλά από τὴν Ἀμερικὴ και τὸν κ. Χόμπς, με τὸν Δίκ, που άνα-γκάζεται νὰ τούς δεχτῆ, αὐτός, ο δού-κας, αὐτὸ «φίλους» του έγγονοῦ του και σιγά-σιγά του έμπνέει μιὰ τέτοια άγάπη, μιὰ τέτοια στοργή, που ποτὲ ο έγωί-στης εκείνος δὲν εἶχ' αἰστανθῆ στὸν κόσμο για κανένα!

Κι' άξαφνα πέφτει κεραυνός. Τί φο-βερὴ περιπέτεια, τί τραγικὴ κρίση! Ἐνῶ στὸν πόργο του Δόρινκουρ ζοῦσαν όλοι ἡσυχιοι, άγαπημένοι κι' εύτυχημένοι, παρουσιάζεται, ένσκήπτει, μιὰ πρό-στυχη γυναίκα που σέρνει άπ' τὸ χέρι έν' άσχημο και κακοαναθρεμμένο παιδί. Κι' ἡ γυναίκα αὐτὴ ἱσχυρίζεται τίποτα λιγότερο, παρά πῶς ἦταν κρυφά μα νό-μιμα παντρεμένη με τὸν πρωτότοκο του Δόρινκουρ και πῶς τὸ βρωμόπαιδο

έκείνο ἦταν ο άληθινός και μόνος κλη-ρονόμος! Αὐτὸ, φυσικά, δὲν έκανε καμ-μιὰ έντύπωση οὔτε στὸν άθώο Σέδρικ οὔτε στή φρόνημὴ μητέρα του. Ὁ γέ-ρος όμως κόντευε νὰ πεθάνη. Κι' ίσως θὰ πέθαινε άπ' τὴ λύπη του για τὴν άντικατάσταση του λατρευτοῦ του κλη-ρονόμου, αν ο Δίκ, ο φίλος του Σέδρικ, δὲν άναγνώριζε τὴν παρσίακτη έκείνη για μιὰ έλασινὴ τυχοδιώκτρια, και μάλιστα για... νύφη του, γιατί δὲν ἦταν παρά ἡ γυναίκα κάποιου άδελ-φοῦ του Βέν. Έτσι ἡ άλήθεια φα-νερώνεται, ἡ τυχοδιώκτρια με τὸ γιό της τὸ σκάζουν κι' ο Σέδρικ που κιν-δύνεψε μιὰ στιγμή νὰ τὰ χάσῃ όλα, — ἡ τουλάχιστο δὲσα χάνονται, — μένει πάλι λόρδος Fauntleroy πρὸς μεγάλη χαρά κι' εύδαιμονία του πάππου του.

Αὐτὸ εἶναι, με λίγα λόγια, τὸ θαυ-μάσιο μυθιστόρημα που πρωτοάφηκε στήν Ἀμερικὴ και στήν Ἀγγλία τὸ 1888, έργο μιᾶς Ἀμερικανίδας, τῆς Κας Frances Hodson Burnett. Καὶ έβρετε τί μοντέλο εἶχε αὐτὴ ἡ Κας Burnett όταν ζωγράφιζε τὸ Μικρὸ Λόρδο; Τὸ ἴδιο της τὸ παιδάκι. Καὶ φυσικά, τὸν εαυτὸ της όταν ζωγράφιζε τὴν κυρία Έρρολ. Γι' αὐτὸ εἶπα ἡ «μητέρα του Μικροῦ Λόρδου» κι' όχι ἡ συγγραφεύς... Πέθανε τελευταία στή Νέα Ὑόρκη κι' ἡ άγαπητὴ μας φίλη Νεφέλη μᾶς στέλνει μιὰ περίληψη του δίσηλου άρθρου που ο «Χρόνος» του Λονδίνου άφιερώνει στή ζωή της και στο έργο της. Ἀπ' αὐτὸ μαθαίνουμε τὴν παραπάνω σημαντικὴ λεπτομέρεια. Μαθαίνουμε ακόμα πῶς ἡ Κας Burnett άρχισε νὰ γράφη και νὰ δημοσιεύῃ από 12 χρονῶν κοριτσάκι. Κι' ακόμα πῶς μιὰ δίκη που κέρδισε έναντίον τὸν έκδοτῶν του «Μικροῦ Λόρδου», που τὸν έκαμαν και δράμα και τὸν ανέδα-σαν στή σκηνὴ χωρίς τὴν άδειά της, έγινε άφορμὴ νὰ ψηφισθῆ και στήν Ἀμερικὴ νόμος περὶ πνευματικῆς ιδιο-κτησίας, κι' αὐτὸ γιορτάστηκε με γεῦμα που έδωσε πρὸς τιμὴ της ἡ Ἐταιρεία τὸν Ἀμερικανῶν Συγγραφέων.

Ἡ κυρία Burnett έγραφε και πολ-λά άλλα όραία βιβλία. Ἀλλά τὸ άρι-στούργημα της μένει ο άξέχαστος, ο άθάνατος «Μικρός Λόρδος». Ὁ παλιός τόμος που τὸν εἶχε εἶναι από χρόνια έξαντλημένος. Ἡ Διάπλωση όμως πάντα σκοπεῖ νὰ τὸν ξαναδημοσιεύῃ.

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΡΗΤΑ

43.

Που έβρε και μιὰ Μ' εύγένεια και χάση, Τὸ σόμα του κυλῶ Λόγια-μαγαροτάρι. Μ' αὐτοὶ που δὲ γνωρίζουν Πῶς πρέπει νὰ μιλοῦν, Πενάρα δὲν άξίζουν Διαμάντια κι' άν φοροῦν! ΧΗΡ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΓΕΡΟΘΩΜΑ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΣ COLOMBE ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗ ΓΑΛΛΙΚΗ ΑΚΑΔΗΜΙΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια)

Εἶχε άρχισε νὰ νοιάζεται για τὴν αύριο και νὰ φροντίζῃ όχι μόνο για τὸν εαυτὸ του παρά και για κάποιον άλλον. Εύκολα βέβαια μπόρεσε νὰ μοι-ραστῆ τὸ ψωμί του με τὴ Μαρίκα, αλλά δὲν ἦταν όλο κι' όλο αὐτὰ. Ἄλλο εἶ-ναι νὰ εὐσεργετῆ κανεὶς μιὰ φορὰ ένα φτωχό, κι' άλλο νὰ εξακολουθῆσῃ νὰ τὸν εὐσεργετῆ.

Τὸ μισόγυμνο έκείνο κοριτσάκι εἶχε άνάγκη από ρούχα. Αὐτὰ που τῆς έφερε από τῆς κυρίας Φανῆς, δὲν ἦταν βέβαια άρκετά. Ἐπειτα άρχισε νὰ συλ-λογίζεται πῶς τὸ άχερένιο στρώμα, που αὐτὸν τὸν εὐχαριστοῦσε τόσο, δὲν ἦταν πολὺ κατάλληλο για τὴ μικρὴ. Κι' έρχόταν χεμῶνας και, για νὰ μὴν κρυώνῃ τὸ παιδί, έπρεπε νὰ τοῦ εἶχη φωτιά καθεμέρα.

Ἐπειτα ἡ τροφή που συνήθιζε για τὸν εαυτὸ του ο Γεροθωμάς, ἦταν τάχα κατάλληλη, ωφέλιμη, για ένα μικρὸ κοριτσάκι που εἶχε άνάγκη νὰ δυναμώσῃ και νὰ μεγαλώσῃ; Ἄ, πόσα πράγματα ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ συλ-λογίζεται και νὰ προμηθεύεται! Πόσες φροντίδες σ' έναν άνθρωπο που δε-τώρα δὲν εργαζόταν παρά μόνο για τὸν έπίουσιο!

Ὁλ' αὐτὰ συλλογίζόμενος ο Γερο-θωμάς, αἰσθανόταν τὸ κεφάλι του βαρὺ. Κάθε τόσο ο νοῦς του πήγαινε στο Ὀρφανοτροφείο, άλλ' άμέσως έδιωχνε αὐτὴ τὴ σκέψη. Γιατί αν έβαζε τὴ Μα-ρίκα στ' Ὀρφανοτροφείο, τί θάκανε αὐτός στήν κάμαρά του ολομόναχος; Κι' όμως, πρὸ τριῶν ακόμα ἡμερῶν, ολομόναχος ζοῦσε κι' οὔτε φανταζό-ταν πῶς ἦταν δυνατό νὰ ζῆσῃ αλλοιῶ-τικά... Ἐώρα τὸν έπικνε άνατριχίλα με τὴν ἰδέα πῶς οί σχοινοβάτες θὰ έρ-χονταν νὰ τοῦ πάρουν τὴ Μαρίκα για νὰ τὴν κακομεταχειρισθοῦν, κι' αὐτὸν νὰ τὸν αφήσουν... ολομόναχο!

Ἐύπησε πρωτ-πρωτ και, καθὼς εἶδε τὸν οὐρανὸ καθαρό, έτραξε δε τὴν πλατεία νὰ ἰδῆ τί εἶγινε τὸ παράπηγμα τὸν σχοινοβατῶν. Ἀλλὰ παράπηγμα δὲν ὑπῆρχε πιά, τὸ εἶχαν χαλάσει. Μό-νο εκεί κον-τά σ' έν' άλλ-λο παράπηγ-μα, εἶδε τὸν παλιότομο, ζι με άλλους, νὰ δένῃ τὰ

πράγματα του θεάτρου. Ὁ Γεροθωμάς κατάλαβε πῶς ο «θλασός» ἦταν για τα-ξίδι. Ὅσο ο παλιότομος φώναζε κι' εἶρε τὸν οὐρανὸ καθαρό, έτραξε δε τὴν πλατεία νὰ ἰδῆ τί εἶγινε τὸ παράπηγμα τὸν σχοινοβατῶν. Ἀλλὰ παράπηγμα δὲν ὑπῆρχε πιά, τὸ εἶχαν χαλάσει. Μό-νο εκεί κον-τά σ' έν' άλλ-λο παράπηγ-μα, εἶδε τὸν παλιότομο, ζι με άλλους, νὰ δένῃ τὰ

έβριζε τὸν Παλλιδόγλωσσο πῶς έφυγε τὴ νόχτα κρυφά και πήρε μαζί του και τὸν πύθηκο, ένῶ ἦταν συμφωνη μένο νὰ τὸν κρατῆσῃ αὐτός, ο παλιό-τομος, που δέκα χρόνια τὸν εἶχε φίλο άχώριστο και μαζί χόρευαν κι' έπαι-ζαν στή σκηνή.

Ὁ Γεροθωμάς χάρηκε πολὺ ακού-γοντας πῶς έ-φυγαν ἡ θάφου-γαν σὲ λίγο οί-λοι οί έχθροί τῆς Μαρίκας. Ὅστε τώρα δὲν ἦταν φόβος αν τὴν έπαιρνε έξω μαζί του, για νὰ μὴ στενοχω-ριεταὶ κλεισμέ-νη στήν κάμαρά

Γύρισε γρή-γορα κι' έδωσε στή Μαρίκα τὴν καλή ἔδηση. Κι' ἡ Μαρίκα πήδησε άπ' τὴ χαρά της κι' άρχισε άμέσως νὰ ντόνεται για ἔξω. Πέταξε κείνα τὰ κοντὰ και φιλά κου-ρέλια που φο-ροῦσε κι' έβαλε τὸ φουστανάκι τῆς Αἰμιλλας. Ἀλήθεια τῆς έρχόταν λίγο μακρὸ, α λ λ α τόσο τὸ καλύ-τερο γιατί τὴ ζέσταινε. Φό-ρεσε και τὰ πα-πούτσια, λιγάκι μεγάλα στο πό-δι της, αλλά πολὺ πιὸ γερά και ζεστά από τὰ κόκκινα γο-δάκια του χο-ροῦ. Κι' άφοῦ έτοιμάστηκε, περπατοῦσε χαμαρωτὴ στήν κάμαρά με τὰ χεράκια στήν τσέπη τῆς ποδιάς της, και περιμενε τὸ Γεροθωμά ὡς νὰ έτοιμάσῃ τὸ κοντάρι με τούς μύλους και νὰ βγοῦν.

Ἐπιτέλους ο Γεροθωμάς άνοιξε τὴν πόρτα και πρώτη πετάχτηκε ἡ Μαρί-κα. Βγήκαν στο δρόμο μαζί. Μόνη της ἡ μικρὴ έβαλε τὸ χεράκι της στο χέρι του Γεροθωμά και περπατοῦσε στο πλάι του με χαρά. Καθένα βῆμα του γέρου μακρυνόδη αὐτὴ τὸκανε τρία δικά της κρατοῦσε στο χέρι κι' ένα μύλο και τὸν σήκωνε ψηλά και φώ-

ναζε κι' αὐτὴ τραγουδοῦσα μαζί του: Κλάψετε, κλάψετε, παιδιά, Για νὰ σᾶς πάρῃ ἡ μαμμά Μυ-ό-λους του Γεροθωμά! Ὅπου περνοῦσαν, στεκόταν και τούς κοίταζαν γιατί τούς φαινόταν νόστιμο θέαμα ο γέρος με τὸ κοριτσάκι. Κι' έπειδὴ κάθε άνθρωπος χρωστᾶ νὰ πλη-

«Ὁ, νὰ τὸ χαρὸ εἶνὸ τὸ πουλάκι μου!»

ρόνη τὴν εὐχαριστήσῃ του, όλοι, και χωρίς νὰ θέλουν, άγόραζαν μύλους. Κάθε φορὰ, ο Γεροθωμάς ξεκάρφωνα ένα μύλο άπ' τὸ κοντάρι, τὸν έδινε στή Μαρίκα κι' αὐτὴ τὸν έπρόσφερε με χά-ρη στὸν άγοραστῆ, λέγοντας: «Εὐχαρι-στῶ, κύριε... εὐχαριστῶ, κυρία...» Πο-τέ του ο Γεροθωμάς δὲν έκαμε τόσο με-γάλη πούληση! Ὑστερα, για περιέργεια, κάθησε στο σκαλιὰ του Μουσειου και τὴ μέτρησε. Καὶ συμπέρανε με χαρά: «Περίφημα! Τὸ κοριτσάκι μαζί με περισσότερα από δὲσα μου κοστίζει!» (Ἀκολουθεῖ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ του 81ου Διαγωνισμού. Αι λύσεις δέονται μέχρι 14 Απριλίου.]

161. Δελιγγραφος

Σε χρονική διάσταση Δυό άντωνυμίες βάσω Και ποιητή διάσημο Λατίνο παρουσιάσω.

Γαλαξίας

162. Συλλαβόγραφος

Σύμφωνο σε ποταμό 'Αν πετάσω, μεγαλώνει Και μάνθηρωτική μορφή Παλιού τούραννου φυτρώσει.

Κωνσταντίνος δ Παλαιολόγος

163. Αναγραμματισμός

Τά στοιχεία ενός μου μέλους Με σειρά τα γράφα άλλη Και μία σύναψη επιτέλους 'Αποκτώ κι' έγδο μεγάλη.

Ελευθέρα Πουλί

164. Δοκίματον Δίγγραμμα

Στην Τροία κολήμωσε Και δόξα γέμισε Τό άρεσνικό μου. Ψάρι κοινότατο 'Αρα... φηγητότατο Τό θηλυκό μου. Και στέλλονται - άδωξη Μεϊρα! - κατόδικοι Στά ουδέτερό μου.

Μαργαρίτη

165. Δικτυωτόν

* * * * *

*Οριζοντίως και καθέτως:

- 1. Νήσος του Αιγαίου.
2. Ο άνθηρον εις τό Θέατρον.
3. Άνθος του άγρου.
4. Το οικογενειακόν όνομα του Δάντου.
5. Αλεξανδρινός γραμματικός, του όποιου τό όνομα ένδνμίζεται άρχαίον θεόν.

Συνοχη

166. Κρυπτογραφικόν

- 1 2 3 4 5 6 7 = Ζών.
2 5 3 2 = Γύννασμα.
3 4 5 6 7 = Νήσος.
4 5 6 7 = Αιχμαζόν.
5 2 1 1 6 7 = Βαθύ.
6 3 2 5 6 7 = Επίθετον.
7 2 3 6 7 = Νήσος.

Χρυσομαλλούσα τών Σαρακινών

167-171. Μαγικόν Γράμμα

Τη άνταλλαγή ενός γράμματος έκάστης τών κάτωθι λέξεων δι' ενός άλλου, πάντοτε του αΐτου, να σχηματισθούν άνευ άναγραμματισμού άλλαι τόσαι λέξεις: μήμα, μέγας, μέθος, κάμνος, άργός.

Γλυκό Χαμόγελο

168. Έπιγραφη έκ Τριπλής Α. πρραστιχίδος.

* * * * *
Τά τρία πρώτα γράμματα έκάστης τών έπιτομένων λέξεων θα τεθούν κατα σειράν εις την θέσιν τών έναντι άσταρίσκων και θα σχηματισθή μία Έπιγραφή, της όποιάς ζητείται ή άνάγνωσις:

- 1. Ποταμός της Αφρικής; 2. Αρχαίον όπλον, είδος ρομφαίας; 3. Αρχαίον Ιστορικόν φρούριον; 4. Μέρος της Λατιδος; 5. Είδος δέρματος; 6. Πρωτεύουσα βαλκανική; 7. Θεμελιώδης Νομοθεσία. Ελλάδα

173. Φωνηεντόλιπον

Μγλν-δ' -θλν-μο μινσθ-φλ
Ελληνικόν Ίσοδός

174. Γρίφος

αι τε τθ τε-50
αι αι τε τθ τε 2
αι αι τε τθ τε 7 δός.

Βασιλεος Παπακωνσταντινουλες

Διά τούς Γαλλομαθεύς

175. Sans Consonnes

au-ou-oi-e-ieu-ou-ou
(Proverbe tres connue)
Τόπον του Φοίβου

Α Υ Ξ Ι Σ

των Πνευμ. Δοκίμ. του φιλ. 49

- 709. Νικόλαος (νικό, λαός.) - 710. Τάφος (τά, φώς) - 711. Άφρός-φάρος. - 712. Το φτώχοι. 713. Β Κ Σ 714. ΚΩΝ.

Α Ε Α ΣΤΑΝΤΙ

Ι Ρ Ι ΝΟΣ (όντι

Δ Ε Υ Κ Τ Ρ Α ις, Νίως,

Ι Υ Α Σατανάς,

Α Ρ Α τόνος, Άν-

Κ Α Η τός, Ιω-

γία, Οί-

κος.) - 715. Σκοπός-σκότος. - 716. ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ (Δόλος, Ίνα, Αόρατος, Πηλός, Λαύρα, Αρά, Σκύρος, Ίον, Στόνος.) - 717. ΣΚΥΛΛΑ (Σοφοκλής, ΊΚτινος, Μοΰσαι, Πουλυξεία, Ναπολέων, Παρούσις.) - 718. Οδαι τολς ητνημένους. - 719. Η Διάπλασις είναι χρήσιμος περιοδικόν, (ι δια π, λας εις ην. εγο εις ημών. περι ω δικόν.) - 720. HERMES (Hardi, Envoyeur, Reduire, Minuit, Clairé, Salir.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 1 έως 10 τά κολά λέξεις με άπλή στοιχεία δρ. 4, τό ελαχιστον τίμα. Πόρον τών 10 λέξεων 40 λεπτά ή λέξη, με αλίαντα δ στοιχία έκ. 50 και με κεραιά έκ. 70
Ο χοροδός στίχας δαρχάζ 2.
Η προσκλητική είναι άπαρτίετα

(ΚΕ' - 219)

ΜΑΘΗΤΙΚΗ ΕΝΩΣΙΣ

Ελληνική ερανηθήσων καρατισόμεν τών (ΚΑ' - 1949) διαγωνισμών μέχρι 15 Μαρτίου 1925.
Ζηδή Ελλάς, Κυπριώτικο Δουλόδι, Λάρα, Βασίλισσα στις Παχαρούδες, Ηλιουγέννητη, Τριαντά, Όλμυκί, Τριανταφυλλένια, Αμαρτυρία, Πιστις-Παύλος, Αθήνα, Κριστή, Φλόσφορ, Αράς, Τύτνια, Σπάρτη, Τριπλή Γυναικάσπις, Πάνο Χειμαρώνη, Ανδάλουσα, Χείμαρρ, Πουλί της Καταγύδος, Κυπριώτικο Άγνάδι, Μάγισσα, Δόξασμένο Κρητικόουλο, Ανδρόλα, Σειραμιά, Ζίνα, Νεκρολούδοι Ένα εμμορφο δημηγματού, από σάς ποδ έχετε πάντα με βαθι τό τέλανο του γράφειν, δά κομίζησι με φτωχό μας διαγωνισμό. Δίσις: Τάλην Πανταζήν, Ρ. Σ., Θεσ/νίκη.

ΔΙΑΓΟΝΙΣΜΟΝ: ΕΥΕΛΠΙΣ

(ΚΕ' - 220)

Μακίνονας σκορδ από σαλονάκι της Διαπλάσεως με ΒΙΟΑΕΤΤΙΚΗ ΑΣΤΡΑΠΗ

(ΚΕ' - 221)

Πρωτομακίνονας από κήκο της Διαπλάσεως, χαίρετά όλα τά διαπλάστικα:

(ΚΕ' - 222)
Διαπλάστικα, δεχθήτε ένα χαιρέτι- σιδ και έπ' την ΚΡΙΤΗ ΚΑΡΘΙΑ

(ΚΕ' - 223)

Ιδούθη έν Σέφρου Σύλλογος «ΜΕΤΑΣ ΔΕΞΕΑΝΑΡΟΣ». Σκοποί διάφοροι. Ζητούνται μέλη και άνταρξοφόροι. Δίσις: Νικ. Σ. Μογίου (δικ. Τηλέμ. Σιραγίου), Σέφρας.

(ΚΕ' - 224)

ΣΥ ΛΟΓΟΥ ΚΕΡΑΥΝΟΣ

ΝΕΑΙ ΑΡΧΑΙΡΕΣΙΑΙ ΠΡΟΕΡΟΙ: ΝΙΜΦΕΡΟΥΤΚΕΝ ΓΡΑΜΜΑΤΕΣ: ΣΟΚΡΑΤΗΣ ΤΑΜΙΑΣ: ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ ΔΙΑΓΝΩΣΜΟΝ: ΕΡΜΗΣ ΑΝΑΚΑΛΥΨΗΝ: ΜΑΙΡΟΣ ΑΠΟΚΑΛΥΨΗΣ ΠΟΛΕΜΟΥ: ΑΡΗΣ ΞΕΣΤΑΘΟΜΑΤΟΣ: ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΣΗΜΑΙΑ ΔΗΜΟΦΡΟΝΙΣΜ.: ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΙΑΞΩΔΟΣ ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣ.: ΠΑΛΑΤΩΝ

Κατεργόμενοι από Δημοφρονησμο έπιστολίζομαι τό έξής μεγαλειώδη ψευδώνυμο: ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΙΔΕΩΔΕΣ, ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΝΙΑ, ΗΛΙΟΓΕΝΝΗΤΗ, ΓΑΥΚΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ.

(ΚΕ' - 225)

ΜΟΥΣΑ, Ιωκόδοι, πολύ, με μου είναι άδύνατον πρds τό παρόν. ΜΑΛΑΓΑΝΑ, Ελαβα, αλλά δαγγήσω νά στείλω.

(ΚΕ' - 226)

Μακίνονας κι' έγδο στον φιλοπόρο- δον διαπλάστικισμό, χαίρετά φίλ- κός άπαντας.

(ΚΕ' - 227)

Προσθέντως τό κακικό μου κηκου- νάκι μου στο μουκέτο της Διαπλάσεως, χαίρετά τά Διαπλάστικα και τίς Διαπλάστικούς, ΝΟΒΕΛΛΑ

(ΚΕ' - 228)

Αληθινά κατρώτες, ψηφίστε την Α ΠΡΑΓΗ ΦΕΣΣΑ πού άνασταίνει όλους τούς ήσους της Ελλάδος. ΦΕΣΣΑ ΗΡΩΔΗ ίσα την έχουν πεδαμένοι. Ψήφο κα- διέ!!

(ΚΕ' - 229)

Ασκαρία, σε κατάλαβα. Είσαι ψηλή Ασσάν τηλεγραφούλο σε λένε Χαρτίνα. Ψέματα; ΗΡΑ

(ΚΕ' - 230)

«ΠΡΑΣΙΝΟΣ ΒΡΑΧΟΣ»,
Πάνα δ' ένα δλοπράσινο βράχο του Σιδηροκάστρου στήθησε μέγα βα- σίλειο. Βασίλισσα: Ύψιστα, Ίδιαιτε- ρος ατήης: Κεφαλήδου, Αδάσχος, Όκηγη, Ολιονόμος; Συνοκοούλι. Διο- ρύσμεν Ύψιστους δρους μες προτι- νουν. Γραφήτε μέλη.

(ΚΕ' - 231)

Η ΜΕΝΕΞΕΛΕΝΙΑ σας, καλλά σας φίλη ής Κομνησα τών Άχαρνών, έγεί- την άποστήρηξή σας στο διαγωνισμό της.

(ΚΕ' - 232)

Εισοχόμενος από κομψό και μωρο- όδο σαλονάκι της Διαπλάσεως, χαίρετά όλα τά διαπλάστικα και Διαπλάστικούς. - ΒΥΡΩΝ Ο ΚΑΤΑΓΗΤΗΣ

(ΚΕ' - 233)

ΔΙΑΠΛΑΣΙΑΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΦΟΙΝΙΣ»,
Α. Πρωτόδικος Διαγωνισμός: Όσοι άνδεν γολοουραμής κάρτες γρά- φωτε παιδικόν κενόνα. Συμμετοχή Κα- χηλ, προσέβασι άμνηος. Δίσις Poste- Restante, Σάνθη, ΒΡΑΒΕΙΑ ΕΚΑΕΚΤΑ.

(ΚΕ' - 234)

Διαπλάστικα, ψηφίστε τά ύπεροχα: Τριανταφυλλένια, Ηλιουγέννητη, Ίδιανισμό. - Μάρβελ, Θέλιμα, Δολότα

(ΚΕ' - 235)

Α νακαλόπτομεν Ροδομάγισση- Άνα- λία Ψυχοζήλη - Χρηστίνα Καρίτου, Μαρία Φέλιου, Νίτσα Δημητριοκοπούλου.

(ΚΕ' - 236)

Ψηφίστε, Ηλιουγέννητη, Ίδιανί- σμό, Τριανταφυλλένια, σάν πα- τρατίσως και καλλιές φίλες. Νερόδα του Βοσπόρου, τί γίνεται; μες δημά- σαι, ε! Μάρβελ, Θέλιμα, Δολότα

(ΚΕ' - 237)

Η ΔΙΔΙΕ Διαγωνισμός (ΚΑ' - 151?) κα- ρατισόμενος επί μέγα συμμετοχή καταργείται. Νέα Δίσις: Νομιατρον (δικ. Σίκαλον) Τριαντά.

(ΚΕ' - 238)

ΜΑΘΗΤΙΚΗ ΕΝΩΣΙΣ,
«Ελλην, για ένα πάντα κολεμά ένα έξοι άναρδ του ΛΕΥΤΕΡΙ, φωνάζει πάντα. Ατό είναι, τό ίσρο του «ΕΡΩΝ ΤΗΣ ΕΥΣΤΕΡΙΑΣ»

(ΚΕ' - 239)

Τού άρξεί δ θριαμβός, έλοι ψηφί- σάτε τον. Ανταρξοσώσει ένα ύπερο- ζο Ίδιανικό.

(ΚΕ' - 239)
Πάσα λαχρή ψυχή δε δά ψηφίση τό ψευδώνυμο ΑΜΑΡΥΛΛΙΑΣ, ΙΑΝΝΑ

(ΚΕ' - 240)

Είς τον (ΚΕ' - 85) διαγωνισμόν μου βραβεύθησαν: Μισσηίμον τού Μέλλουτος, Γένην, Φανή, Λουκίό θα λάβουν έκαστος ένα μικρό βιβλίον. - ΡΟΥΡΟΣ

(ΚΕ' - 241)

Πρωτομακίνονας από κομψό σαλο- νάκι της Διαπλάσεως, χαίρετά άπαντας. Φάρος τών Πατρών

(ΚΕ' - 242)

Α κινόμενοι έλλείψαι κατόν δ (ΚΑ' - 1269) Διαγωνισμός.

(ΚΕ' - 243)

Αληθής, Βιολέττα, εχθαρίστος έστι- λα. Ψήφισαι: Έλληνικό Ίσοδός (συστάσει Παοχαλίδη, Ηλιουγέννητη, Τριανταφυλλένια. Παυλί, άξέουν ψηφίστε τούς. Ύψιστα

(ΚΕ' - 244)

ΤΡΙΣ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ
Ιδούθη έν Αλεξανδρουπόλει Σύλλογος. Σκοποί διάφοροι.

(ΚΕ' - 245)

ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΡΧΗΓΟΣ: ΛΕΟΣ ΤΑΜΙΑΣ: ΠΕΡΟΣ ΔΙΑΓΝΩΣΜΟΝ: ΑΡΑΜΙΣ ΑΝΙΧΡΕΥΣΕΙΣ: ΑΡΙΑΝΙΑΝ, ΚΟΜΗΣ ΓΥΧΗΣ.

(ΚΕ' - 246)

Εισοχόμενοι από διαπλάστικισμό, χαίρετόμεν άπαντας. Άθηναίοι βρέστε μας.

(ΚΕ' - 247)

Αρχίζομαι: Εισούστος Θούδ-Κα- λέβρας, Άρχαυ Σελήνη - Παπακων- σταντινουλόου, Δολότα - Αμυγδαλο- κολλού. - ΚΑΡΛΟΤΑ, ΙΒΑΒΕΛΛΑ, ΚΟΡΝΗΛΙΑ

(ΚΕ' - 248)

Διαπλάστικα, έλληλογραφώ, άνταλ- λάσσα κάρτες: Νεκρολούδοι, Χλω- μόλουδοι, Θήνη Μάγας, Σπα- γιάτη, Ηρωική Φέσσα, γράφτε μου. Δίσις: Πάν. Διλιμπερόφιν (δικ. Άγαιο- στροβίλου) Γυμνάσιον, Σπάρτη.

(ΚΕ' - 249)

ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ «ΜΑΥΡΗ ΚΕΙΑ»
Οσοι έχουν κάποια ύποχρεωση άπέ- ναντί μας, δε ψηφίστωτε τά ψευ- δώνυμά μας

(ΚΕ' - 250)

ΙΔΑΝΙΣΜΟΝ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΝ Α ΗΛΙΟΓΕΝΝΗΤΗ και τά είματα μες ύποχρεωμένοι ο' αβούτο.

(ΚΕ' - 251)

Ο αίσταντικός ΙΔΑΝΙΣΜΟΣ, δε δεχτή για τό βραβείον, τούς έπαύλους, τίς τιμής και τη δέξα... τά συγχαρητήρια του ΓΙΩΝΗ ΑΝΘΗ!

(ΚΕ' - 252)

Ιδούθη στο Άργοστόλι Σύλλογος: ΑΗΤ- ΗΓΗΤΟΣ. Σκοποί διάφοροι: Άρχη- γός: Άρδος Παλαμώτης, αναρχήγός: Δούτ τού Κέν. Ανιχνεύσων: Άρδος Μιλ- βουερ, διαγωνισμών: Δούτ τού Νορ- φέλι.

(ΚΕ' - 253)

ΜΕΓΑΣ διαγωνισμός άγροφών καρτών. Πρόθεσιμα δίμηνα: Συμμετοχή μονόδικος ΒΡΑΒΙΑ ΠΡΟΤΑΚΟΥΣΤΑ Διαπλάστικα κλημένω. Μίλην- Εε- ρελήν Μεσολόγγιον. ΟΡΤΗΝ

(ΚΕ' - 254)

Ο Σύλλογος ΜΙΚΡΟΚΟΣΜΟΣ, χαί- ρετά άπαντα τά διαπλάστικα.

(ΚΕ' - 255)

Ν ΔΑΡ, σε δέχομαι, έμα δεχθήεις τούς ήσους μου έσοις και μου δώσης τούς ψηφούς τών φίλων σου.

(ΚΕ' - 256)

ΜΥΣΤΗΡΙΑΝΟΣ ΠΠΕΤΕ

(ΚΕ' - 257)

ΡΑΝΙ, τά σάς σδαναινα να καταγνώ- σασαι σε κάτι άλλο από διορρα. Άριστα τον στις άσχημής του τον ΙΔΑΝΙΣΜΟΝ

(ΚΕ' - 258)

Γνώση Άνθη, τό έξέσο κοινότατο και... έλληνοκώροτο του μεροί! - Πάν, προσβλήθησάτε: Για την πλη- σοφορία... φχαριστά!

(ΚΕ' - 259)

ΠΑΝΤΑΧΟΥ ΠΑΡΩΝ (ΚΕ' - 255)

(ΚΕ' - 260)

Διαπλάστικα, έλλο νέα διεθνήσων γιά την (ΚΑ' - 191) άγγελία μου: Νικ. Βουρδούσολον (δικ. Άλιση Φλώ- ριαν). Πέροδος Ίουλίου Σιμδ, Άθήνα. ΙΑΝΝΗ ΦΑΡΔΙΑΣ

(ΚΕ' - 261)

Παιδί, μη μνήσται τή ΓΙΖΕΝΝΥ ύποφύ- τοντα την ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΝΙΑ, ΙΔΑ- ΝΙΣΜΟ, ΗΛΙΟΓΕΝΝΗΤΗ.

(ΚΑ' 267)

Μερό Καλλεζήν, κλά εχθαρίστώ και τέρη έλληλογραφώδες: ΤΖΕ